

[Roltzdatter, Anne]

En Kjerlighedsvise.

En Ting jeg dig beder, min elskede Sjel, Bedrag ei din Kjerrest, det gaar dig ei vel, Endskjønt jeg er fattig og ringe af Stand, Thi Nyffen saa snart sig forandre sig kan.

2. Jeg haver ei Rigdom, ei Gods eller Guld, Jeg er iblandt Eder en fremmed vild Fugl, Jeg er iblandt Eder en fremmende Gjest, Men Herren mig hjælper, han kjender mig bedst.

3. En Skaber vi haver, det ved du vel selv, Han deler sin Gave til hvem som han vil, Den Rigdom, du haver, dig Herren har givet, Naar han den gjentager, hvad kalder du dit.

4. Jeg har dig paamindet med Suk og med Graad, Men jeg er forringe, det kan jeg forstaa, Du svarer: før vil du opgive din Aand, Før du nogen Anden vil love din Haand.

5. Mit trofaste Hjerte du længe har havt, Dit Hjerte ei haver sig fæstet saa snart, At aldrig ei Nogen kan bedre formaa, Før Døden mig twinger og Aanden opgaar.

6. Jeg gjerne vil puste det over Enhver, Gud Fader han unde dem den have fjer, Som den moune elste at Hjerte og Mund, Saalænge den lever til yderste Stund.

7. Tror du ei paa Regning, at Herren haver fjort, De syndige Eder som du haver gjort, Paa det du enlig skal leve din Tid, Før du nogen Anden begjærer end mig.

V box 21:605

8. Paa det at du aldrig skal bryde din Tro,
Men at vi tilsammen i Egtteskab bo, Og saa at vi
Begge skal leve i Fred, Til Døden os skiller og
vi skal afsted.

9. Hvad vil du Gud svare naar Tiden gaar om,
Og han dig henkalder, da for sig til Dom, de vigtige
Løfter han kræver af dig, Som du her i Berden
udlovede mig.

10. Thi havde du bedet til Herren med Klid,
Før du udaf Hjertet begjærede mig, Og havde du
gaaet paa Guds Bei og Sti, Du havde ei øvet
din Falskhed mod mig.

11. Seg maa dog bekkende, ei andet jeg kan,
End du jo er rig og af høiere Stand; Thi Rigdom
den er en bedrægelig Ting, Ei andet os skiller
end jeg er for ring'.

12. De Dage er mange, de Timer er fler, De
Timer længere, naar Sorgen sig ter; Thi glædes
jeg over at Gud er den Mand, Som over en Faderløs
holder sin Haand.

13. Dit trofaste Hjerter du lovede mig, Det har
du opfyldet med List og med Svig; men jeg vil til
Herren levere min Sag, Han Sandhed frembringer
for Lyset en Dag.

14. Da du mig indbildte at blive mig tro, Fik
jeg strax fornemme, du holdt dig til To. Jeg
tænkte du havde en bedre Forstand, End To at levere
dit Hjerter og Haand.

15. Det kan hver begribe, som har sin Forstand,
At ikke to Kvinder forliges om en Mand. Jeg
ler i mit Hjerter, fjønt Sorgen er stor, Jeg mener
du tænker at giftes med To.

16. Den ene har Penge, som hjælpe sig kan,

Saa længe hun strider, hun vinder engang; Thi
hendes Paarørende sig vil saa: Du hende skal tage,
du Penge skal faa.

17. Du var ei den første, der blev saa utro,
Men om Du engang har beilet til To; Undskyldninger
kan ikke hjælpe for dig, Saafremt som Gud
lever, du svigtet har mig.

18. Det matrer mit Hjerter, det ængster mit
Mod, At mange vil sig jeg har dig forgjort; Lad
Verden mig trænge med Løgn og Fortræd, Jeg
glæder mig over, Gud, Sandheden ved.

19. Vi alle bør bede, hver udi sin Stand, Vi
Tiden kan leve saa lykkelig frem; Vi kun omgaaes
hverandre paa Jord, Saa vi kunde samles i Him-
melens Chor.

20. I Himlen jeg har en Formyndere saa god,
Han haver mig kjøbt med sit Legem og Blod.
Han trøster mit Hjerter, som Sorgen har klemmt,
Som du udi fire Aar lystig har kjendt.

21. Nu vil du forbande og sig dig fri, At al-
drigen du haver begjæret mig; men Herren skal
vidne, som Sorgen forstaar, Han Sandhed frem-
fører, naar Løgneren bag staar.

22. Jeg ved der er mange, som hjælpe skal dig,
Som vil dig undskyldte, du blive skal fri, Om tu-
finde Munde undskyldte vil dig, Saasant som Gud
lever, du sveget har mig.

23. Du synes du var en velagtende Karl, Men
nu har du gjort dig til gaaende Nar, Thi du var
som Ræven, der listet sig frem, Med Løfterne søde,
men Tungen var slem.

24. En Ven jeg i Himlen har bedre end dig,
Som kaldes min Christus og Frelseren blid. Der

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80

finder jeg Glæde for al min Uro, Der faar jeg en Brudgom, som bliver mig tro.

25. Jeg ondt dig ei under, det Herren vel ser, Skjønt Tiden herefter sig ynkelig ser. Jeg glad aldrig bliver, før Sjelen til Gud, Hentaldes og bliver besmykket til Brud.

26. Jeg glæder mig over, at Gud er den Mand, Som Glæder for Sorg mig gjengive kan; Thi har jeg min Glæde i Verden forløst, I Himlen er Glæde, der bruges ei List.

27. Du mener at leve i Velstand og Pragt, Mens jeg udi Verden er ganske forladt. Imedens jeg er paa den syndige Jord, Jeg glemmer vist aldrig din Falskhed saa stor.

28. Du har et Stenhjerte, det ser du nu selv, Du agter selv ikke din dyrebare Sjæl. Gud hjælpe dig nu, det ser farligen ud, Du har dig saa ofte forbandet for Gud.

29. Den Staal du mig skjænter, jeg drifte maa ud, Mon den skulle være besittet af Gud. Nei, jeg tror ei Herren vil saadant skal ste, At nogen skal Falskhed mod Troen bete.

30. Jeg maa dog ei dømme, Gud dømmer selv mig, Men Gud mig bevare at gjøre sig Svig. Vi begge behøve at tænke os om, Thi det er forsilbe, naar Gud holder Dom.

31. Den Bisen har digtet, har Sandhed fremført, Fordi at mit Hjerte af Sorgen er rørt. Jeg gjerne vil sværge om Ere og Liv, At alt det er Sandhed, jeg skriver om dig.

32. Jeg slutter min Bise enfoldig og kort, Skjønt mange fortryder, jeg dette har gjort. Men Herren mig hjælpe, gjør Tiden ei lang, Saa er jeg fornøiet og slutter min Sang.

Trykt og tilkjøbs hos J. P. Hals i Hougsvund. U. a.